

[Finansministeren.]

kelig højt budgetteret. Det viste sig, da Regnskabet kom frem — disse Udgiftsstigninger paa Tillægsbevillingsloven kommer jo saa sent, saa nogen egentlig dybtgaaende Kontrol fra Finansministeriets Side kan man ikke iværksætte —, at der var Beparelser her til et Beløb af 6 Mill. Kr., som for mig ogsaa var en glædelig Overskælse.

Efter min bedste Overbevisning kunde man ikke, naar man vilde holde sig paa den absolut sikre Side, budgettere stort anderledes, end jeg gjorde dengang, men, som sagt, jeg erkendte selv, at der var Mulighed for et større Overskud.

Nu siger det ærede Medlem, at naar man nu ser paa Tillægsbevillingslovsforslaget og ser paa den Stigning, der har været, behøver man egentlig ikke nogen anden Begrundelse for, at man stemmer imod den foreslaaede overordentlige Skat. Det ærede Medlem sigter aabenbart her til, at der er en Stigning paa 40 Mill. Kr. Men det ærede Medlem burde gaa Tillægsbevillingslovsforslaget igennem Paragraf for Paragraf — jeg har nævnt en Række Punkter —, og saa burde det ærede Medlem gøre op for sig selv og derefter erkende for os andre, hvad det er for Bevillinger det ærede Medlem er imod, hvad det er for Beparelser det ærede Medlem maatte ønske.

Det er jo saadan med de Konservative, i alt Fald har det været det i de senere Aar, at naar der er Tale om Udgifter, saa holder Partiet sig i Almindelighed ikke tilbage. De Konservatives Forhold til Finanserne minder mig ikke saa lidt om det velkendte Fænomen, at en Person tager ind paa et Hotel, indretter sig bekvemt, kræver ind af Mad og Drikke, men derefter gør sig usynlig, naar Regningens Dag kommer. Den Slags Folk kaldes med et populært Udtryk „Hotelrotter“, og det er som saadanne Hotelrotter, de Konservative indretter sig paa Finanslov og Tillægsbevillingslov. Man stemmer for Tillæg til Tjenestemændene, man stemmer for Naturaliekort, i alt til et samlet Beløb af 30 Mill. Kr., og man stemmer for meget andet, men naar Dækningen skal skaffes, saa melder man sig fra. Den Maade tror jeg ikke, det ærede Medlems store Forbillede vilde føre konservativ Politik paa.

Det ærede Medlem gjorde nogle enkelte Bemærkninger i øvrigt vedrørende 1938—39. Han mente, det var urigtigt, at Udgiften paa de 7 Mill. Kr. til Omlægningen af Regnskabsaaret er taget paa dette Aar; han mente, det overhovedet var urig-

tigt, at de var taget paa Driften, forstaar jeg. Jeg ved ikke, om det ærede Medlems Mening er, at man skulde laane Pengene og i al Evighed lade det danske Samfund slæbe rundt med denne Byrde. Ellers ved jeg ikke, hvor vi skulde tage dem fra. Men selvfølgelig, dette Beløb er taget paa 1938—39. Det er ogsaa fuldkommen rigtigt, da det er i dette Aar, Staten skal stille Pengene til Disposition, da Kasserne har Brug for dem. Det er jo saadan, at Kasserne Medlemmer nu har gaaet paa ordinær Understøttelse og derefter paa ekstraordinær, efter at de ogsaa har været til en vis Grad under de Forhold i Sommermaanederne. Kasserne skal bruge Pengene, de skal stilles til Raadighed, de sættes i Omløb i Samfundet nu i dette Regnskabsaar, og saa ved jeg ikke, hvorfor det ikke ogsaa er naturligt, at Samfundet tager dem ind gennem Beskatningen i dette Regnskabsaar. Det forekommer at være saa ligetil.

Med Hensyn til Mund- og Klovesygen er Forholdet det, at jeg paa forrige Regnskab afsatte et Beløb af 5 Mill. Kr., der var tænkt anvendt til Nedslagning af Besætninger. Dertil er medgaaet et noget større Beløb. Man kunde saa spørge: Hvorfor tages de 5 Mill. Kr. ikke ind paa Regnskabet for 1938—39, saadan som det egentlig var Forudsætningen? Men der er jo siden sket det, at Regeringen har fremsat et Forslag om Støtte ud over de Penge, der gaar til Nedslagning, fremsat et Forslag om Støtteforanstaltninger over for dem, der er særlig haardt ramt af Mund- og Klovesygen, et Forslag, hvorefter der vil blive Brug for et tilsvarende Beløb af 5 Mill. Kr.

Jeg har da foretrukket at lade den Udgift, som i sig selv falder paa Regnskabsaaret 1938—1939, bære af dette Regnskabsaar, da der er Penge til det, og samtidig holde Restbeløbet, de 5 Mill. Kr., til Raadighed for den Merudgift, der kan komme for 1939—1940.

Forholdet er nemlig det, at vi maa være forberedt paa en betydelig Nedgang i Skatteindtægterne i det kommende Skatteaar, selv om denne Lov gennemføres. For de direkte Skatters Vedkommende kan jeg særlig nævne to Forhold. Det ene er det meget store Skattefradrag, der kommer frem ved den kommende Ligning, og som, efter hvad jeg har set i Bladene, bevirker, at man f. Eks. ude i Gentofte trods Tilflytningen og de gode Vilkaar, der i øvrigt har været derude, ikke regner med nogen Indtægtsfremgang, men snarest med en Indtægsttilbagegang. Der kan ikke være nogen anden fornuftig Forklaring paa dette